

Stord

Deze maand is mijn verhaal gesitueerd in Noorwegen. Ik ben er op uitnodiging van Kenneth. Een gepassioneerde hulpverlener die zich in dit twintigduizend zielen tellende stadje bezighoudt met het helpen van mensen met een verslavingsprobleem. Ik mag op een congres iets slims zeggen over hoe je met dakloze mensen met ernstige psychiatrische- en verslavingsproblemen om moet gaan. Precies een jaar geleden kwam hij met twintig collegae naar Amsterdam om te zien hoe wij het in Nederland doen. Amsterdam doet met Noren wat New York met Amsterdammers doet. Ze slaan na een paar dagen op tilt en de adrenaline vloeit rijkelijk door onderkoelde Scandinavische aderen. Over de Wallen raken ze zelfs na een jaar niet uitgesproken. Dat heeft diepe indruk gemaakt. In Noorwegen wonen ongeveer 5 miljoen mensen. De helft daarvan woont in Oslo en omgeving. Daar komen overigens de drugs vandaan die de klanten van Kenneth gebruiken. En daardoor in onoverkomelijke problemen geraken.

Er is water, veel water. Ik reisde vanuit Stavanger per vleugelboot naar Stord. Mijn angst voor vliegen is voorgoed verdwenen. Nooit geweten dat golven zo hoog kunnen zijn. Bij aankomst in het meer dan pittoreske haventje overvalt je het gevoel dat je in een documentaire figureert. Een belachelijke hoeveelheid ongebreidelde en ongerepte natuur in een land dat zich qua grootte uitstrekt van Den Helder tot het zuidelijkste puntje van Italië. Alsof je de gehele dag naar Discovery Channel zit te kijken.

Waarom mensen hier zoveel drinken begrijp ik, want daarvoor moet je diep in de buidel tasten. Verbied iets en mensen gaan er juist naar talen. Ik heb sinds ik de geneugten van de wijncultuur heb ontdekt nooit drie dagen achter elkaar droog gestaan. Daarmee behoor ik in feite tot de doelgroep van Kenneth. Hier kost me dat geen enkele moeite. Je houdt nog eens wat geld over. Eén van de andere sprekers, Bjorn, is ervaringsdeskundige. Een boom van een Viking met een weelderige blonde hardos, heldere blauwe ogen en een meer dan gezet postuur. Hij heeft een groot deel van zijn leven op *the fast lane* geleefd. Hetgeen volgens Bjorn zoveel betekent dat hij niet veel meer deed dan Copuleren, Zuipen en Gebruiken.

Uiteindelijk ging hij er bijna aan onderdoor, want het was vooral een leeg bestaan. Na veel vijven en zessen heeft hij zichzelf opgewerkt tot directeur van een Cliëntenorganisatie. Betaald door de overheid, reist hij het land af om getuigenis te doen van zijn wederopstanding en om begrip te verwerven voor mensen met verslavingsproblematiek. De problematiek doet hier niet onder voor een land wat tot de Unie behoort. Ze spuiten er flink op los.

Een Gemeente heet hier 'Commune'. Dat klinkt mij warm in de oren. De mensen gedragen zich er ook naar. Er heerst hier nog zoiets als naastenliefde. Zelfs voor wie uit de pas loopt. Ik werd er gelukkig van. Zou ik er willen wonen? Er wordt in Stord betrekkelijk weinig buitenshuis gebrast. Noren cocoonen zich een versuffing. Geen idee waar Bjorn het vertier vond. Niet in Stord.